

RESSÒ DE LA PARAULA

La veu de L'Advent

Dèiem que l'Advent comportava un silenci, un silenci propi de l'expectació, que venia a reflectir-se en la quietud del desert de Joan Baptista. Però justament aquí hi ha el primer fruit del silenci: és el que fa possible allò que és veritablement important, escoltar la veu profètica, «Jo soc la veu que crida en el desert, aplaneu el camí del Senyor» (Jn 1,23).

Aquestes paraules ja s'havien sentit en el profeta Isaïes, encara que el text del profeta deia una cosa diferent: «Escolteu una veu que crida: "Obriu en el desert un camí al Senyor, aplaneu en l'estepa una ruta per al nostre Déu. S'alçaran les fondalades, s'abaixaran les muntanyes i els turons, el terreny escabrós serà una plana, i la serralada, una ampla vall"» (Is 40,3-4). Estem en el desert, el que es dona en la vida quan hi ha un silenci de mort o quan el soroll eixorda; i en ell se sent la veu convidant a obrir el camí, aplanar una ruta per on ha de venir el Senyor (com a rei victoriós). El profeta més autèntic és el que arriba a identificar-se amb la seva missió: «soc la veu». No la paraula, dirà sant Agustí, sinó la veu que serveix a la Paraula.

Encara que resulti estrany, aquests missatges, amb les seves evocadores imatges, ens remeten a una figura, que comparteix amb el Baptista més trets del que sembla: Anna Frank i el seu *Diari* (1944-1945) enmig de l'estrèpit de les bombes de la guerra sobre Amsterdam. ¿No era la seva una veu profètica, saturada d'esperança, enmig del

desert d'inhumanitat, persecució, fam, opressió i mort?

El testimoni de la jove Anna ve a ser aquesta veu que clama. D'una banda, el sentiment d'impotència davant l'assetjament policial, les notícies de massacres, la dificultat d'una existència tancada, el dolor davant la mort d'una amiga; d'altra, el descobriment del «desert dins d'ella», les seves pròpies incoherències, el fet de creure's centre de l'univers, la necessitat de comprendre la seva pròpia evolució física i psíquica, la seva afectivitat desbordant, és tot un terreny per a descobrir Déu vinculat al sofriment de la humanitat. Des d'aquest descobriment comença a estimar, assumir la necessitat d'estimar i ser estimada, la captació de la

bellesa de Déu en la natura (imaginada), la virtut de l'esperança que dona a tota esperança «la certesa d'eternitat»... Deixa constància en el seu *Diari* d'una ferma convicció, que va sostenir fins al final, quan el 4 d'agost de 1944 ella amb la seva família és conduïda als camps de Birkenau, Westerbork, Auschwitz i Bergen-Belsen:

«Decididament la meua vida ha canviat... Déu no m'ha abandonat i no m'abandonarà mai.» (*Journal*, 231)

Hi ha milers de veus de l'Advent. Totes són realment profètiques. Són veritables crides que segons Déu esperen resposta. La vocació en l'Advent té aquesta riquesa: consisteix en crides que escoltem en el present, encara que ens convidin a mirar i caminar cap al futur.

Aquestes veus ens asseguruen que demà, passi el que passi, Déu seguirà apropant-se a la meua vida per a trobar-se amb mi i fer-hi estada. Discernir aquestes crides enmig de tant de soroll, acollir-les i respondre és avui la nostra tasca.

† **Agustí Cortés Soriano**
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

Pots escoltar la carta dominical llegida pel bisbe Agustí a la secció *Podcast del Bisbe* del nostre web en aquest enllaç QR.

APUNTS PER A L'ANÀLISI

I es feu la llum

Recordo com a gran experiència de jove una excursió per pujar a Montserrat pel camí per on havia passat l'antic cremallera, que és el mateix que l'actual, però abans s'hi passava a peu. Ja ben a prop del monestir es troba el darrer túnel. Ens vàrem endinsar en la foscor sense veure res de res. No portàvem ni llanterna ni cap estri que ens fes llum. Al començament podíem caminar amb la llum de l'entrada que ens il·luminava des de darrera. Però en un moment determinat per un petit revolt del túnel ja no veïem llum. Ni darrera ni davant.

La primera reacció va ser aturar-nos. Després valorar si anar endavant o recular. La lògica ens deia que hi havia sortida, però els sentits ens mantenien sense poder avançar. La manera de reprendre la marxa va ser la barreja de la certesa de poder sortir i la destresa d'anar a trobar les parets que ens guessin. Resseguint amb la mà les roques humides i mirant sense veure-hi, però no deixant de ca-

minar, vàrem recórrer el tram de túnel en la més negra de les foscores. La constància en les passes donades va conduir-nos a tornar a veure la llum al davant nostre. De la petitesa a la plenitud.

Ja podeu intuir la lliçó que en vaig extreure, i que m'ha acompanyat per sempre més. En moments de foscor, malgrat no tenir cap llum que et faci veure clar per on camines, ves a tro-

bar aquell punt segur que no es mou i que sempre és allà. Renova l'objectiu cap a on anaves amb la certesa que continua estant davant teu i confia que algun dia hi veuràs més clar. No deixis de caminar amb convicció sense deixar de tocar la teua seguretat. En l'anhel de la trobada amb la Llum hi ha el reeiximent de la travessa de la foscor. L'anada a la trobada del Pare no és res més que això, descobrir que a l'altre costat del túnel hi tornarem a veure, i segur que molt més clar.

Mn. Valentí Alonso i Roig

ECO DE LA PALABRA

La voz del Adviento

Decíamos que el Adviento requería un silencio, un silencio propio de la expectación, que venía a reflejarse en la quietud del desierto de Juan Bautista. Pero justamente aquí se encuentra el primer fruto del silencio: es lo que hace posible aquello verdaderamente importante, escuchar la voz profética, «Yo soy la voz que grita en el desierto, allanad el camino del Señor» (Jn 1,23).

Estas palabras ya se habían oído en el profeta Isaías, aunque el texto del profeta decía algo distinto: «Hablad al corazón de Israel... Una voz clama, "en el desierto abrid un camino a Yahvé, trazad en la estepa una calzada recta a nuestro Dios; que todo valle sea elevado y todo monte rebajado..."» (Is 40,3-4). Estamos en el desierto, el que se da en la vida cuando hay un silencio de muerte o cuando el ruido ensordece; y en él se oye la voz invitando a trazar el camino, allanar una calzada por donde ha de venir el Señor (como rey victorioso). El profeta más auténtico es el que llega a identificarse con su misión: «soy la voz». No la palabra, dirá san Agustín, sino la voz que sirve a la Palabra.

Aunque resulte extraño, estos mensajes, con sus evocadoras imágenes, nos remiten a una figura, que comparte con el Bautista más rasgos de lo que parece: Ana Frank y su *Diario* (1944-1945) en medio del estruendo de las bombas de la guerra sobre Amsterdam. ¿No era la suya una voz profética, saturada de esperanza, en medio del desierto de inhumanidad, persecución, hambre, opresión y muerte?

El testimonio de la joven Ana viene a ser esa voz que clama. Por una parte, el sentimiento de impotencia ante el acoso policial, las noticias de masacres, la dificultad de una existencia encerrada, el dolor ante la muerte de una amiga; por otra, el descubrimiento del «desierto dentro de ella», sus propias incoherencias, el creerse centro del universo, la necesidad de comprender su propia evolución física y psíquica, su afectividad desbordante, es todo un terreno para descubrir a Dios vinculado al sufrimiento de la humanidad. Desde ese descubrimiento comienza a amar, asumir la necesidad de amar y ser amada, la captación de la belleza de Dios en la naturaleza (imaginada), la virtud de la esperanza que da a toda esperanza «la certeza de eternidad»... Deja constancia en su *Diario* de una firme convicción, que sostuvo hasta el final, cuando el 4 de agosto de 1944 ella con su familia es conducida a los campos de Birkenau, Westerbork, Auschwitz i Bergen-Belsen:

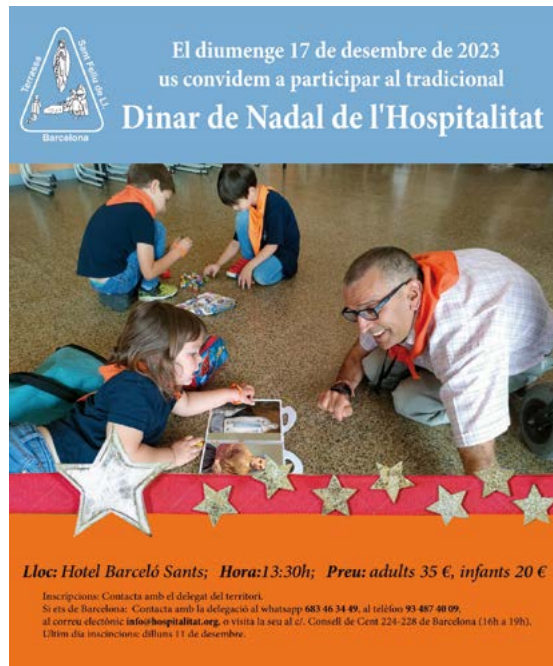
«Decididamente mi vida ha cambiado... Dios no me ha abandonado y no me abandonará jamás.» (Journal, 231)

Hay miles de voces del Adviento. Todas son realmente proféticas. Son verdaderas llamadas que según Dios esperan respuesta. La vocación en Adviento tiene esta riqueza: consiste en llamadas que escuchamos en el presente, aunque nos inviten a mirar y caminar hacia el futuro.

Esas voces nos aseguran que mañana, pase lo que pase, Dios seguirá acercándose a mi vida para encontrarse conmigo y en ella hacer morada. Discernir estas llamadas en medio de tanto ruido, acogerlas y responder es hoy nuestra tarea.

† **Agustí Cortés Soriano**
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

L'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes celebra un Dinar de Nadal solidari

Des de l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes de Barcelona, Terrassa i Sant Feliu de Llobregat han organitzat un dinar benèfic anual de Nadal, el proper diumenge 17 de desembre, a l'Hotel Barceló Sants.

Serà un dinar entranyable de Nadal al costat de tota la família hospitalària que pelegrina a Lourdes i de tots aquells que també s'estimen l'Hospitalitat. Compartiran el Nadal amb el Cottolengo, la Fundació Hospitalitat, la Llar Trias i d'Estímia, i de molts altres centres i parròquies amb els quals els uneixen vivències i una estima profunda.

Com ja és tradició, el Dinar de Nadal el presidirà el cardenal i arquebisbe de Barcelona, Joan Josep Omella, i els bisbes de Sant Feliu Llobregat i Terrassa, Agustí Cortés i Salvador Cristau, respectivament. També els acompanyaran els bisbes auxiliars de Barcelona: Xavier Vilanova i David Abadías, i el cardenal emèrit Lluís Martínez Sistach. A més a més, aquest any es comptarà amb la presència del rector del Santuari de Lourdes, Michel Daubanes, que es desplaçarà des del santuari marià francès.

Assemblea General del Col·legi Diaconal

El 15 de desembre passat, a la Casa de l'Església de la nostra diòcesi, hi va haver l'Assemblea General del Col·legi Diaconal presidida pel bisbe Agustí. Es van revisar les activitats realitzades, la incorporació dels nous diaques i aspirants al diaconat, el seu acompanyament i, a més a més, dels temes ordinaris, es pla-

nificaren les activitats del curs tenint en compte l'Objectiu Diocesà: «Som cridats. Cridats a ser poble».

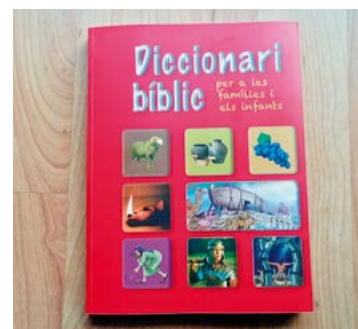
Com a ministres ordenats, serveixen al «nosaltres eclesial» amb el ministeri de la Paraula, la Litúrgia i la Caritat, ajudant a concretar en obres d'amor ardent, l'Evangelí que proclamen, a més de salvaguardar l'apostolicitat de la fe.

Diccionari bíblic per a les famílies

Traduïda de l'edició en francès i adaptada a la nostra llengua i context, ens trobem davant d'una obra de divulgació bíblica extraordinària per a petits i grans. El llibre, publicat pel Centre de Pastoral Litúrgica de Barcelona, ens immergeix en el món de la Bíblia. S'expliquen unes 1.400 paraules de l'Antic i del Nou Testament d'una manera clara, entenedora i gràfica.

És molt senzill trobar un mot en aquest diccionari. Manté un ordre alfabètic que facilita la cerca de paraules, cada paraula està marcada amb un pictograma que indica a quina categoria pertany (personatges, animals, plantes, ciutats o construccions humanes, regions

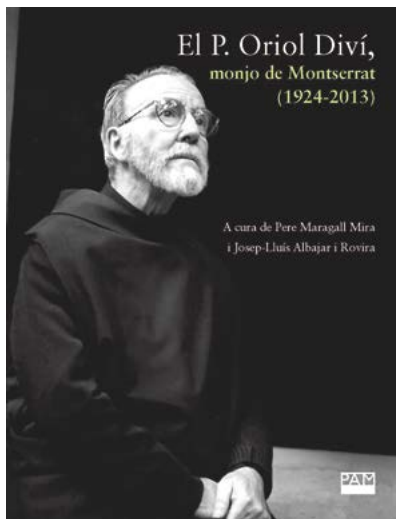

i territoris, muntanyes, fets o objectes de la vida quotidiana, festes i religió, conceptes i aliments). Moltes definicions van acompanyades d'il·lustracions, fotografies i mapes que faciliten la lectura i comprensió del text. També hi ha comentaris d'infants i d'adults sobre temes que avui dia ens fan re-

flexionar, com la crida, la llibertat, la malaltia o la mort. Per ajudar a aprofundir, ampliar i conèixer més i millor les històries bíbliques, també hi ha preguntes, referències bíbliques i suggeriments per buscar altres mots relacionats amb la paraula consultada. Per fer encara més amena la lectura d'aquest llibre, de tant en tant trobem pàgines amb endevinalles, jocs i receptes de cuina.

Aquesta obra ajuda a comprendre de manera seriosa, i alhora divertida, les històries de la Bíblia de manera personal i en grup. La Paraula és viva i cal difondre-la arreu, és important i recomanable compartir aquestes històries i continguts amb la gent del nostre entorn.

Un llibre per a tots els que estimen la pregària i tenen devoció a la Mare de Déu

Acaba d'aparèixer el treball biogràfic sobre el P. Oriol M. Diví, monjo de Montserrat, escrit per Pere Maragall Mira i Josep Lluís Albajar i Rovira i editat per Publicacions Abadia de Montserrat.

Pere Diví i Coll nasqué el 12 de febrer de 1924 a Esplugues de Llobregat. Com a artista gravador xilògraf va ser conegut arreu del món, però la seva profunditat espiritual passà més discreta i desapercebuda. I tanmateix la seva irradiació traspasà els murs del monestir, i arribà a moltes persones de molts àmbits diferents.

Aquest llibre ens ofereix una mostra important dels seus escrits inèdits, de tal manera que podem dir que és una «autobiografia»: records d'infantesa, escrits de la seva ordenació sacerdotal, sotsdiaconat i diaconat, viatges, estada a Tantar (Palestina), cartes, poesies i un llarg etcètera.

La seva profunditat espiritual, que trobà un dels seus referents en sant Silouà del Mont Athos (1866-1938), ajudà en la vida de pregària a persones de procedència ben diversa.

El llibre dedica un capítol important a la seva dedicació al dibuix i el gra-

vat xilogràfic, que dona fe de la seva excel·lència com a artista gravador, potser l'últim gran xilògraf al nostre país.

El P. Oriol Diví mai va deixar de recordar el seus orígens en el si d'una família cristiana d'Esplugues de Llobregat, quan el poble era encara una vila eminentment agrícola, i on ell vivia al compàs de les estacions de l'any.

Lectura recomanada per a tots els qui estimen la pregària, aprecien «l'ora et labora» dels benedictins, i tenen devoció a la Mare de Déu de Montserrat.

Trobada dels Centres d'Esplais Cristians Catalans de les zones 8 i 9 del Baix Llobregat

Durant el mes de novembre, els Centres d'Esplai que conviuen a la comarca del Baix Llobregat, corresponents a les zones 8 i 9 del MCECC, s'han aplegat en les seves trobades anuals.

El 18 de novembre passat, els set esplais situats al sud de la comarca, és a dir, aquells esplais que conviuen al Prat de Llobregat, Sant Boi de Llobregat i Viladecans, es van aplegar al Parc de la Muntanyeta de Sant Boi de Llobregat per commemorar el Dia Universal dels Drets dels Infants (DUDI).

Els esplais del Baix Llobregat celebren tres activitats conjuntes

Al voltant de 260 infants, joves i monitors van començar la tarda del 18 de novembre passat amb una pregària conduïda pel consiliari de la zona 8 i rector de Viladecans, Mn. Frederic Esteve. Seguidament, va tenir lloc una activitat per conèixer i recuperar els drets dels infants, destinataris de l'acció

educativa que es duu a terme en els centres d'esplai. Els participants van aprofitar la trobada per aprendre i reivindicar aquests drets que encara no estan del tot assolits, així com per relacionar-se i teixir vincles amb altres esplais del territori.

També, el cap de setmana del 25 i 26 de novembre passat, prop de 350 infants, joves, monitors i monitores es van reunir a Esparreguera per celebrar, un any més, la ja tradicional trobada d'esplais de la zona 9 del Moviment de Centres d'Esplais Cristians Catalans (MCECC): «Xivarri i Anxova't». Vintguts de municipis com Vallirana, Sant Vicenç dels Horts, Corbera de Llobregat i Molins de Rei i tenint com a amfitrions a l'Esplai La Lluna d'Esparreguera, infants i joves van gaudir a través de les diferents propostes que els diferents equips de monitors i monitores van organitzar. Les activitats es van dur a terme pels carrers del municipi, a l'escola Pau Vila, seu de la

trobada, i a la parròquia de Santa Eulàlia d'Esparreguera van poder celebrar plegats l'Eucaristia el dissabte 25 de novembre passat, a la tarda, presidida pel consiliari de la zona 9 i rector de Corbera de Llobregat, Mn. Daniel

Palau, i concelebrada per altres preveres.

Els més grans van fer nit a l'escola i van poder seguir treballant al voltant de la temàtica triada: la lluita contra el canvi climàtic.

AGENDA

Concert de cants nadalencs. A la Catedral-Parròquia de Sant Llorenç. Divendres 22 de desembre, a les 18.30 h, amb el Cor de Cantaires de la Federació Catalana d'Entitats Corals de la comarca del Baix Llobregat. Direcció: Enric Gavaldà. Nades participades amb els assistents. Taquilla inversa.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

18. ■ Dilluns (lit. hores: 3a setm.) [Jr 23,5-8 / Sl 71 / Mt 1,18-24]. Mare de Déu de l'Esperança, o bé Expectació del part, anomenada popularment «de la O» (antífones); sant Gracià, bisbe; sant Adjutori, mr.

19. ■ Dimarts [Jt 13,2-7.24-25a / Sl 70 / Lc 1,5-25]. Sant Nemesi, màrtir; sant Anastasi I, papa (399-401) i màrtir; beat Urbà V, papa (occità, 1362-1370); santa Fausta, mare de família, màrtir; santa Eva, mare dels humans.

20. ■ Dimecres [Is 7,10-14 / Sl 23 / Lc 1,26-38]. Sant Benjamí, patriarca; sant Domènec (Domingo) de Silos, abat benedictí; sant Macari, prev. i mr.

21. ■ Dijous [Ct 2,8-14 (o bé: So 3, 14-18a / Sl 32 / Lc 1,39-45)]. Sant Pere Canisi (1521-1597), prev. jesuïta i dr. de l'Església, nat a Nimega; sant Severí, bisbe i mr.; sant Glicerí, prev. i mr.; sant Temístocles, mr.

22. ■ Divendres [1S 1,24-28 / Sl: 1S / Lc 1,46-56]. Sant Zenó o Zenon, mr.; santa Helena, vg. clarissa; santa

Francesca-Xaviera Cabrini, vg., fund., patrona dels emigrants.

23. ■ Dissabte [MI 3,1-4.23-24 / Sl 24 / Lc 1,57-66]. Sant Joan de Kety (1390-1473), prev. a Cracòvia; sant Sèrvul el Paralític; santa Victòria, vg. i mr.

24. ■ Diumenge vinent, IV d'Advent (lit. hores: 4a setm.) [2S 7,1-5.8b-12.14a.16 / Sl 88 / Rm 16,25-27 / Lc 1,26-38]. Sant Delfí, bisbe; santa Adela, abadessa; santa Irmina, vg., princesa.

Diumenge III d'Advent (B)

COMENTARI

«El Senyor m'ha enviat a portar la Bona Nova als desvalguts»

Déu envia al llarg de la història missatgers que preparin el seus camins. Així han estat els profetes. Però de vegades el profeta manifesta tanta força que es pot pensar si no és el mateix Senyor. És el que passà a Joan Baptista. Per això li pregunten: *Qui ets tu; ets Elies; ets el profeta que esperem?* I Joan que té consciència clara de la seva missió respon a tot que no: *no és el Messies, ni Elies, ni cap profeta esperat*. Per això ha començat l'evangeli dient que: *Joan era un testimoni de la Llum perquè tothom arribés a la fe. Ell mateix no era la Llum: venia només a donar-ne testimoni*. La gent es troba confosa davant el Baptista fins a preguntar-li per què bateja. Però Joan afirma solemnement que *només bateja amb aigua*. Serà Crist que batejarà amb l'Esperit Sant i amb foc. La missió de Joan és que tothom arribi a la fe en Jesús, en aquell que és realment la Llum; Joan no és la Llum. Isaïes a la primera lectura ens descriu la missió del Messies, de l'Ungit de Déu: *El Senyor m'ha ungit, m'ha enviat a portar la Bona Nova als desvalguts, a curar els cors adolorits, a proclamar als captius la llibertat, i als presos el retorn de la llum, a proclamar l'any de gràcia del Senyor*. Això és el que farà aquell infant que naixerà a Betlem dintre d'uns dies. Ell mateix serà la Bona Notícia per a tots aquells que pateixen, per a tots aquells que estan esclavitzats, per a tots els que experimenten el dolor. Per això continua Isaïes: *La meua ànima celebra Déu que m'ha cobert amb un mantell de felicitat, com el nuvi i la núvia... Perquè el Senyor farà germinar el benestar i la glòria*. És la gran Bona Notícia del Nadal, del naixement del Salvador. Pau ens recorda com hem de rebre aquesta Bona Notícia: *Viviu sempre contents, no us canseu mai de pregar, doneu gràcies en tota ocasió*. Davant la salvació que ens porta Crist, què altra cosa podem fer sinó sentir-nos feliços i pregar i donar gràcies? I Pau demana encara: *Que Déu us faci del tot sants i totalment irrepressibles*. Podem desitjar una cosa millor?

Mn. Jaume Pedrós

▶ Lectura del llibre d'Isaïes (Is 61,1-2a.10-11)

L'Esperit del Senyor Déu reposa sobre meu, perquè el Senyor m'ha ungit, m'ha enviat a portar la bona nova als desvalguts, a curar els cors adolorits, a proclamar als captius la llibertat, i als presos el retorn de la llum, a proclamar l'any de gràcia del Senyor. Aclamo el Senyor ple de goig, la meua ànima celebra el meu Déu, que m'ha mudat amb vestits de victòria, m'ha cobert amb un mantell de felicitat, com el nuvi coronat amb una diadema, com la núvia que s'engalana amb joiells. El Senyor Déu farà germinar el benestar i la glòria davant de tots els pobles com la terra fa créixer la brotada o el jardí fa néixer la sembra.

▶ Salm responsorial (Lc 1)

R. *La meua ànima celebra el meu Déu.*

La meua ànima magnifica el Senyor, / el meu esperit celebra Déu que em salva, / perquè ha mirat la petitesa de la seva serventa. / Des d'ara totes les generacions em diran benaurada. R.

Perquè el Totpoderós obra en mi meravelles. / El seu nom és sant, / i l'amor que té als qui creuen en ell / s'estén de generació en generació. R.

Ompli de béns els pobres, / i els rics se'n tornen sense res. / Ha protegit Israel, el seu servent, / s'ha recordat del seu amor. R.

▶ Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Tessalònica (1Te 5,16-24)

Germans, viviu sempre contents, no us canseu mai de pregar, doneu gràcies en tota ocasió. Això és el que Déu vol de vosaltres en Jesucrist. No sufoqueu l'Esperit, no desestimeu els dons de profecia, examineu-ho tot i quedeu-vos allò que trobeu bo, guardeu-vos de tota ombra de mal. Que Déu mateix, el Déu de la pau, us faci del tot sants, i guardi totalment irrepressibles el vostre esperit, la vostra ànima i el vostre cos per quan retorni vostre Senyor Jesucrist. Déu, que us crida, és digne de tota confiança; ell ho farà així.

▶ Lectura de l'Evangelí segons sant Joan (Jn 1,6-8.19-28)

Déu envià un home que es deia Joan. Era un testimoni; vingué a donar testimoni de la Llum, perquè per ell tothom arribés a la fe. Ell mateix no era la Llum; venia només a donar-ne testimoni. Quan els jueus van enviar-li, des de Jerusalem, sacerdots i levites per interrogar-lo, el testimoni de Joan fou aquest. Li preguntaren: «Qui ets tu?» Ell, sense cap reserva, confessà clarament: «Jo no soc el Messies.» Li preguntaren: «Qui ets, doncs? Elies?» Els diu: «No el soc.» «Ets el Profeta que esperem?» Respongué: «No.» Li digueren: «Doncs, qui ets? Hem de donar una resposta als qui ens han enviat: què dius de tu mateix?» Digué: «Soc una veu que crida en el desert: "Aplaneu el camí del Senyor", com diu el profeta Isaïes.» Alguns dels enviats, que eren fariseus, li preguntaren encara: «Per què bateges, doncs, si no ets el Messies, ni Elies, ni el Profeta?» Joan els respongué: «Jo batejo només amb aigua, però, tot i que no el coneixeu, ja teniu entre vosaltres el qui ve després de mi; jo no soc digne ni de deslligar-li la corretja del calçat.» Això va passar a Bet-Ània, a l'altra banda del Jordà, on Joan batejava.

▶ Lectura del llibre de Isaïes (Is 61,1-2a.10-11)

El Espíritu del Señor, Dios, está sobre mí, porque el Señor me ha ungió. Me ha enviado para dar la buena noticia a los pobres, para curar los corazones desgarrados, proclamar la amnistía a los cautivos, y a los prisioneros la libertad; para proclamar un año de gracia del Señor. Desborde de gozo en el Señor, y me alegro con mi Dios: porque me ha puesto un traje de salvación, y me ha envuelto con un manto de justicia, como novio que se pone la corona, o novia que se adorna con sus joyas. Como el suelo echa sus brotes, como un jardín hace brotar sus semillas, así el Señor hará brotar la justicia y los himnos ante todos los pueblos.

▶ Salmo responsorial (Lc 1)

R. *Me alegro con mi Dios.*

Proclama mi alma la grandeza del Señor, / se alegra mi espíritu en Dios, mi salvador; / porque ha mirado la humildad de su esclava. / Desde ahora me felicitarán todas las generaciones. R.

Porque el Poderoso ha hecho obras grandes en mí; / su nombre es santo, / y su misericordia llega a sus fieles / de generación en generación. R.

A los hambrientos los colma de bienes / y a los ricos los despide vacíos. / Auxilia a Israel, su siervo, acordándose de la misericordia. R.

▶ Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a los Tesalonicenses (1Tes 5,16-24)

Hermanos: Estad siempre alegres. Sed constantes en orar. Dad gracias en toda ocasión: esta es la voluntad de Dios en Cristo Jesús respecto de vosotros. No apaguéis el espíritu, no despreciéis las profecías. Examinadlo todo; quedaos con lo bueno. Guardaos de toda clase de mal. Que el mismo Dios de la paz os santifique totalmente, y que todo vuestro espíritu, alma y cuerpo, se mantenga sin reproche hasta la venida de nuestro Señor Jesucristo. El que os llama es fiel, y él lo realizará.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Juan (Jn 1,6-8.19-28)

Surgió un hombre enviado por Dios, que se llamaba Juan: este venía como testigo, para dar testimonio de la luz, para que todos creyeran por medio de él. No era él la luz, sino el que daba testimonio de la luz. Y este es el testimonio de Juan, cuando los judíos enviaron desde Jerusalén sacerdotes y levitas a que le preguntaran: «¿Tú quién eres?». Él confesó y no negó; confesó: «Yo no soy el Mesías». Le preguntaron: «¿Entonces, qué? ¿Eres tú Elías?» Él dijo: «No lo soy». «¿Eres tú el Profeta?» Respondió: «No». Y le dijeron: «¿Quién eres, para que podamos dar una respuesta a los que nos han enviado? ¿Qué dices de ti mismo?». Él contestó: «Yo soy la voz que grita en el desierto: "Allanad el camino del Señor", como dijo el profeta Isaías». Entre los enviados había fariseos y le preguntaron: «Entonces, ¿por qué bautizas si tú no eres el Mesías, ni Elías, ni el Profeta?». Juan les respondió: «Yo bautizo con agua, en medio de vosotros hay uno que no conocéis, el que viene detrás de mí, y al que no soy digno de desatar la correa de la sandalia». Esto pasaba en Betania, en la otra orilla del Jordán, donde Juan estaba bautizando.

Full Dominical

BISBAT DE SANT FELIU DE LLOBREGAT

17 de desembre de 2023

FULL EXTRA

NADAL 2023 - CÀRITAS
BISBAT DE SANT FELIU DE LLOBREGAT

Caritas
Diocèsana de
Sant Feliu de Llobregat

«Tu hi tens molt a veure»

per **Mn. Ramon Maria Bosch Vendrell**

Delegat de Càritas Diocesana de Sant Feliu de Llobregat

Fer miracles: una mena de somni de la humanitat. Un somni que vol superar allò que tenim de límit, allò que ens recorda que som petits, i necessitats, el que ens fa memòria que no ho podem tot. El miracle ens fa somniar més enllà del mur aparentment estret de la nostra humanitat, tan pobre sovint, i a voltes fins i tot mesquina.

Fins en els miracles de Jesús hi podem tenir com una amagada enveja... «ell a rai que podia fer miracles!»; i ens quedaríem amb un embadaliment com el que ens provoca un mag que fa el que sembla impossible. Ens podríem quedar mirant al cel esperant veure què passarà més enllà de la nostra humanitat, pensant que nosaltres vivim el fatalisme de no poder més davant les situacions difícils nostres, i del món, i les persones que ens envolten.

Ara que ve Nadal ens podem quedar contemplant l'espectacularitat del miracle que Déu realitza en Jesús: un Déu que s'encarna, àngels que parlen, un naixement envoltat de gestos increïbles, uns mags que fan de l'estrella una guia quasi a l'abast de la mà. Déu, però, amb la seva força creativa, amb la capacitat imparabile del seu Esperit, ens gira la mirada cap a terra, cap a l'Encarnació del seu fill, per poder viure no el gran fet de plantar el seu Tabernacle a la terra, sinó per veure la humanitat tan humana i feble, transformada per aquesta acció tan potent de Déu.

El Déu poderós es posa, necessitat i pobre, en mans dels qui l'envolten amb uns cors tan humans com els de Maria i de Josep, amb els recursos petits i multiplicats de benedicció dels pastors i pas-

tores del veïnat; amb l'escalf inconscient de dos animals prop del pessebre; amb la saviesa dels Reis prosternats davant la nova humanitat de Jesús... i tot viscut amb una intensitat que demana un cant dels àngels.

sense sentir vergonya.

Que el Nadal ens faci créixer tan d'amor al cor, que se'ns faci vessant i faci irresistible escampar-lo a màigues plenes.

Bon Nadal i joiosos miracles!

Aquest Nadal,
tu hi tens
molt a veure

FES QUE AQUEST NADAL
S'OMPLI DE PETITS
MIRACLES

30 anys oferint cobertura

per **Francesc Arnàez Bertran**

Responsable de Comunicació i Sensibilització de Càritas Diocesana de Sant Feliu de Llobregat

En aquest 2023, el Centre d'Acollida Abraham de Càritas Interparroquial de Vilafranca del Penedès commemora 30 anys de servei. En coincidència amb aquesta commemoració i a prop del Dia de les Persones Sense Llar, que va tenir lloc el passat diumenge 29 d'octubre, es va celebrar una enriquidora taula rodona al claustre de la Capella de Sant Francesc. Aquesta trobada va ser una oportunitat inestimable per posar de manifest les necessitats i reptes que enfronten les persones sense sostre i per generar una reflexió profundament necessària sobre com abordar aquesta problemàtica de manera més efectiva i que no quedi invisibilitzada per a la societat actual. Aquesta mirada queda molt ben recollida en l'exposició «30 anys oferint cobertura», que repassa tant la història del Centre Abraham, com el fenomen del sensellarisme, i que va quedar inaugurada aquell mateix dia.

Segons l'*Informe sobre Exclusió i Desenvolupament Social a Catalunya*, presentat el 2022, aproximadament 915.000 persones a Catalunya pateixen exclusió residencial. Això significa que pateixen serioses dificultats en l'accés i el manteniment de l'habitatge. Aquesta xifra posa de manifest la mag-

nitud del repte de l'exclusió residencial, destacant la necessitat urgent d'intervencions i estratègies per abordar aquesta qüestió complexa i proporcionar suport adequat a aquelles persones que es troben en aquesta situació de vulnerabilitat residencial.

La història del Centre Abraham

Des dels volts de 1950, Càritas de Vilafranca ja es va convertir en un far de suport per a aquells temporers coneguts com a «segarretes», individus que arribaven a la vila buscant feina durant la temporada de verema. Aquesta atenció va començar en llocs tan modestos com el segon pis de la rectoria de la Trinitat, evolucionant fins a establir-se en una casa al carrer de la Parellada.

Més enllà de les urgències pròpies de la temporada de verema, Càritas va constatar la necessitat de proporcionar un servei d'acollida a aquelles persones de pas per la vila. Sense aquest suport, molts d'ells es veien obligats a passar la nit a la intempèrie. Així, el 1982 es van adaptar les golfes del carrer de la Font, 35, per oferir un alberg per a transeünts.

El Centre d'Acollida Abraham, inaugurat tres dies abans del dia de Nadal de 1991, va ser un pas crucial en aquest compromís. Situat a «Can Picanyol»,

casa coneguda com a «Ca l'enterramorts» per la seva proximitat al cementiri, aquest nou alberg, cedit per l'Ajuntament, inicialment tenia capacitat per a onze persones, arribant fins a dotze en els darrers anys. En aquell moment s'oferia sopar i llit, amb un límit de tres nits al mes. Quan l'alberg es trobava a la seva capacitat màxima o si es tractava d'individus que havien sortit de l'hospital o amb problemes de salut, Càritas prenia la responsabilitat de la seva estada en pensions locals.

Amb el suport d'entitats i institucions, s'han anat realitzat millores constants. Al llarg dels anys, entre el 2007 i el 2019, es van realitzar diverses reformes i ampliacions per millorar les instal·lacions. A partir del 2007, l'alberg va obrir les seves portes cada dia de la setmana de 6 de la tarda a 8 del matí, incorporant un equip de professionals al ja existent grup de persones voluntàries. Amb aquesta iniciativa, es pretenia impulsar la reinserció social de persones en situació de sensellar, amb l'objectiu decidit d'oferir una alternativa contundent per a aquells que utilitzen l'alberg com a refugi habitual. El finançament i el suport de professionals són pilars fonamentals en aquesta tasca.

A més de l'allotjament, l'alberg també oferia, de dilluns a divendres, servei de dutxes als homes sense sostre que no estaven acollits al centre, assegurant-los un mínim d'higiene. Aquest servei, que va ser interromput per la COVID-19, s'ha reemprès aquest 2023, amb la col·laboració dels serveis socials de l'Ajuntament de Vilafranca. Donades les instal·lacions actuals, s'ofereix amb horaris específics per a homes els dilluns i divendres, reservant els dimecres per a dones.

L'evolució i el compromís continuat de Càritas de Vilafranca i de totes les persones voluntàries reflecteixen la voluntat ferma de garantir un lloc segur i acollidor per a aquells que més ho necessiten, fent passos constants cap a la inclusió i la dignitat de les persones en situació de vulnerabilitat.

Empoderament laboral i responsabilitat social

L'aliança transformadora entre Càritas Diocesana de Sant Feliu i Brins d'Oportunitats E.I.

per **Francesc Arnàez Bertran**

Responsable de Comunicació i Sensibilització de Càritas Diocesana de Sant Feliu de Llobregat

Des del 2017, el projecte d'inserció laboral liderat per Càritas Diocesana de Sant Feliu ha estat una eina valuosa per tancar el cercle entre l'atenció a persones en risc d'exclusió i la seva inserció en el mercat laboral. Aquest projecte respon a la necessitat urgent de proporcionar una sortida digna i normalitzada a l'ocupació per a aquells que, per diverses raons, troben dificultats per accedir-hi.

El mercat laboral a Catalunya segueix afrontant reptes significatius, evidenciant una dualitat preocupant que afecta a un considerable nombre de persones, segons dades recents de l'informe FOESSA. Més de 127.000 llars catalanes es troben amb tots els seus membres actius en situació d'atur, posant de manifest la persistent precarietat laboral que afecta a nombroses famílies.

Fins i tot aquelles llars on la persona principal compta amb una ocupació no estan exemptes de caure en situacions d'exclusió. Les dades revelen que 396.000 llars a Catalunya tenen la persona que sosté econòmicament la llar fent front a una greu inestabilitat laboral.

Aquest panorama actual reflecteix una realitat preocupant on la precarietat i la temporalitat laboral dificulten encara més la cobertura de les necessitats bàsiques de les persones. El projecte d'inserció laboral de Càritas té com a objectiu primordial l'empoderament d'aquestes persones, permetent-los ser autosuficients i trobar un camí estable cap al mercat laboral.

En aquest esforç per brindar oportunitats, Brins d'Oportunitats, com a Empresa d'Inserció, juga un paper fonamental. A través d'un procés anomenat «Itinerari d'Inserció», l'empresa acompanya aquelles persones en risc d'exclusió social, proporcionant un diagnòstic detallat i elaborant un pla de formació personalitzat per abordar les dificultats que es detecta que tenen. Aquest procés té com a objectiu millorar la seva empleabilitat i facilitar la seva inserció en empreses disposades a contractar-los. Brins complementa aquest itinerari oferint

contractes laborals que els permeten generar ingressos mentre realitzen aquest procés d'inserció.

En els últims 6 anys, 20 persones han aconseguit accedir al mercat laboral ordinari gràcies a aquest projecte, mentre que 52 han passat per processos de formació i acompanyament a Brins d'Oportunitats. El 2023, 35 persones van ser contractades per Brins, i 3 van aconseguir la seva inserció al mercat laboral.

Més enllà de ser una oportunitat per a qui busquen reinserció laboral, Brins d'Oportunitats es converteix en una opció per a empreses i particulars que desitgen contribuir a la responsabilitat social en contractar els seus serveis. Aquesta empresa de serveis ofereix neteja per a llars i empreses, atenció domiciliària per a persones grans, petites reparacions, pintura, jardineria, serveis forestals i serveis de transport.

Actualment, entre altres entitats, el Bisbat de Sant Feliu de Llobregat ha dipositat la seva confiança en Brins d'Oportunitats per a serveis de consergeria, neteja, jardineria i missatgeria, destacant així la qualitat i versatilitat dels serveis oferts per l'empresa.

La col·laboració entre Càritas Diocesana de Sant Feliu i Brins d'Oportunitats E.I. no només és una aliança estratègica, sinó un exemple inspirador de com la col·laboració entre entitats socials i empreses pot generar oportunitats reals per a aquells que més ho necessiten.

Per contractar els serveis de Brins d'Oportunitats, podeu trucar al 683 474 741.

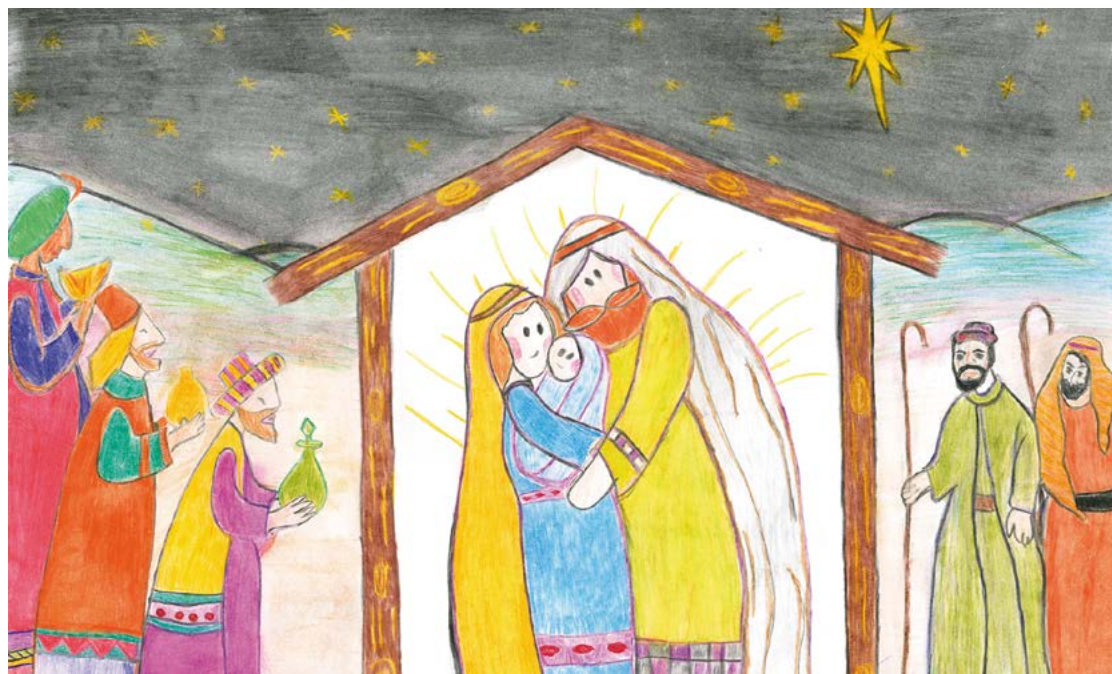

Fes que aquest Nadal s'ompli de petits miracles

per **Ramon E. Carbonell Pujol**, director de Càritas Diocesana de Sant Feliu de Llobregat

Ens deia el papa Francesc arrel de la recent celebració de la Jornada Mundial dels Pobres: «Delegar en d'altres és fàcil; oferir diners perquè altres facin caritat és un gest generós; la vocació de tot cristià és implicar-se en primera persona». I és ben cert que uns i altres, conscients sempre de la necessitat de persones que viuen entre nosaltres, fem el possible per donar resposta als que ho passen malament. La solidaritat o la compassió brollen de dins nostre i es materialitzen de manera diferent, segons les nostres possibilitats, per fer viva i certa la fraternitat universal a la que estem cridats. Formar part de la gran família de Càritas, ens dona el privilegi a molts de viure en primera persona petits miracles en la vida de les persones i famílies que acompanyem. Miracles possibles moltes vegades pel discret i sincer gest generós del que ens parla el Papa, que els que formem Càritas però alhora tothom qui s'hi vulgui sumar, podem viure des de la nostra vocació com a creients, a prop de persones que malgrat les ferides agraeixen amb un somriure haver-nos trobat.

Nadal ens parla precisament del miracle de la vida des del no-res, de la petita llum que neix i brilla i ets capaç de veure quan regna la foscor, de l'agraïment senzill i sincer, de l'Amor sense límit que et

toca des de la tendresa de Déu. Fixeu-vos en aquest Amor en l'abraçada del pare i la mare a l'infant en el dibuix senzill i bonic, ple de colors i llum, de la felicitació d'enguany dibuixada per la Onix. Mira-

cle d'esperança d'una humanitat sencera fiada al petit.

Obrim el cor per fer possible cada petit miracle que depengui de nosaltres. Molt Bon i Sant Nadal!

Fes que aquest
Nadal s'ompli
de petits
miracles

Fes-te soci
www.caritassantfeliu.cat
93 652 57 70

Pots fer un donatiu:
ES06 1491 0001 2130 0011 3288
ES65 2100 5000 5802 0004 2738
Codi Bizum: 00526